

det ærede Medlem skulde have holdt paa, at han havde stillet Forespørgslen, fordi han var vis paa, at det, der var sagt, var rigtigt; thi det var ikke saa slemt, som det blev; da han sagde, at han kun havde stillet den for at komme til Bished om, hvorvidt det, der var sagt, var rigtigt. Jeg vilde i allerhøjeste Grad beklage, om det ærede Medlems Exempel skulde virke saa stærkt enten paa ham selv eller paa Andre, at man skulde gaa videre paa denne Vej. Jeg er derfor glad over, at vi ere komne saaledes igjennem denne Forespørgsel, som vi ere, og særdeles glad over, at vi ikke lode os forlede af den Fristelse, der kunde have været til at negte det ærede Medlem Tilladelse til at stille den. Endnu skal jeg kun udtale, at der fremkom et Par Ytringer fra den høitærede Justitsminister, som i Bestemthed, Klarhed og Tydelighed saa fuldelig ligne, hvad han ellers fremsætter. Der var to bestemte Udtalelser, han fremkom med; foruden den, som jeg allerede har roft ham for, nemlig om, hvorledes han vilde holde Tøilerne stramme lige overfor sine Embedsmænd. Han fremkom med en Paastand, — ja, det var egentlig ikke en Paastand, det var en Erklæring — om, at det Spørgsmaal, hvorvidt parlamentariske Kommissioner kunde arbejde mellem Rigsdagsamlingerne, ikke var anerkjendt af Regeringen. Denne Erklæring blev fremsat med en saadan Stykke i Udtalelsen og en saadan Raffhed, at jeg kom til at tænke paa, om den ærede Minister virkelig havde Noget bag Øret med Hensyn til, at denne Erklæring nu skulde fremme her som en Slags Trumf. Dernæst sagde Ministeren saa albeles bestemt, at det var givet som fuldstændig sikkert, at alle fattige Menneſter, der paa nogen Maade virkelig havde Ret, ogsaa vilde kunne faae den hertilstands. Jeg tvivler ikke om, at den ærede Minister anser dette for at være rigtigt, men jeg kan forstikke, at det store Flertal i Befolkningen ikke anser det for rigtigt; jeg kan forstikke, at dette ikke er den offentlige Menings-Anskuelse; men for ikke at holde mig til den, vil jeg holde mig til min egen Mening og sige, at det er min Mening, at dette ingenlunde forholder sig rigtigt i den Udstrækning, hvori Justitsministeren udtalte det.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Min Kollega Justitsministeren er jo ikke tilstede, og han kan altsaa ikke nu ytre sig med Hensyn til det, der sidst blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand, men jeg tror, det vilde falde ham let at oplyse, at det, han i Dag har

udtalt, ikke er blevet imødegaaet ved, hvad den ærede sidste Taler nu fremspøgte. Naar min Kollega Justitsministeren navnlig udtalte, at der var gjort saa meget som muligt her i vort Land med Hensyn til Retten til at faae Udgang til Domstolene, ja endog mere end noget andet Sted, tror jeg, man maa lade det blive staaende som rigtigt. Det kan naturligvis ikke være Justitsministerens Mening, at ikke Nogen — og navnlig ogsaa den ærede Rigsdagsmand — kunde være af den Formening, at der var Tilfælde, hvori den Fattige ikke kunde faae sin Ret, men den Udtalelse, der gav ham Anledning til at omtale denne Sag, var ogsaa af en ganske anden Natur, hvad vi jo hørte, da den blev oplæst. Jeg skulde imidlertid ikke nu have taget Øret, men have overladt til Justitsministeren selv, om han ved en anden Leilighed kunde finde Anledning til at knytte nogle Bemærkninger til, hvad der nu blev fremsat, hvis den ærede sidste Talers Foredrag ikke havde givet mig Anledning til et Par meget korthattede Bemærkninger. Efter den Uvidelse, det ærede Medlem har givet Forespørgselen, kunde vi nu staa ved Begyndelsen af en hel ny Forhandling, der ikke blot vilde være i 3, men sandsynligvis i 8 Dage, thi det er ganske andre Spørgsmaal, der ere bragte frem fra det ærede Medlems Side, og om hvilke man kunde blive ved at tale i en uendelig lang Tid. Det Spørgsmaal, hvorefter det Hele dreier sig, angaar jo ikke, hvilken politisk Mening Skolelærerne have, eller hvilke Udtalelser der overhovedet have fundet Sted fra deres Side, men Spørgsmaalet har kun været om, hvorvidt de ved at tage Del i anden Virksomhed skulde blive nødt til at forsumme deres egentlige Løvepligt. Det forekommer mig ogsaa saameget mere besynderligt, at den ærede Rigsdagsmand nævnte Præsterne, idet jeg desangaaende før yttrede; at det i og for sig ikke var ønskeligt, at Præsterne toge Del i Rigsdagsvirksomheden, og at det for saa vidt var glædeligt, hvad der ubeskrideligt er Tilfældet, at de saa at sige lidt efter lidt ere forsummede fra Rigsdagen, netop fordi jeg mente, at deres Deltagelse i den politiske Gjerning kunde være til Ginder for dem med Hensyn til Udvælsen af de Forretninger, som deres egentlige Stilling paalagde dem. Derimod har der slet ikke været Tale om, hvilken Mening de Paagjældende havde eller deres Udtalelser desangaaende, og det er dette, jeg mener; at den ærede Rigsdagsmand har blandet ind i denne Sag paa en Maade, som jeg vilde anse for meget uheldig, hvis den skulde give Anledning til en længere Drøftelse; jeg tror rigtignok i det Hele, at det havde været